

Handlingsplan til bekæmpelse af hjemløshed

Kommentar

Den længe ventede handlingsplan til bekæmpelse af hjemløshed blev offentliggjort i går. Her præsenterer regeringen, i form af Børne – og Socialminister Mai Mercado, en række forslag, der skal bekæmpe hjemløsheden i Danmark.

Hvis man ser bort fra at der lægges op til at initiativerne skal finansieres af satspuljen og ser på selve forslagene, er der flere gode elementer.

Først og fremmest skal det forebyggende og helhedsorienterede fokus fremhæves. Kommunerne har siden de overtog store dele af hjemløseområdet i 2007 ikke formået at arbejde forebyggende. Der er kun kommet flere hjemløse. Derfor klæder det staten at de aktivt går ind og støtter kommunerne i at udvikle sociale indsatser, der skal virke forebyggende og være helhedsorienteret.

Især er det godt, at der lægges op til at der skal tages fat i

de kommuner, der har åbenlyse problemer med at levere en ordentlig service til hjemløse. Det skal en enhed under Socialstyrelsen – en national rådgivning på hjemløseområdet – stå for. Dette er en videreførelse af det rejsehold, som blev etableret for at få flere kommuner til at bruge de bostøttemetoder, der blev afprøvet under Housing First tilgangen, som Hjemløsestrategien introducerede i 2009 – 14.

Det er oplagt at videreføre og udbygge denne enhed, og det er positivt at staten tager et større ansvar for at yde mere og bedre rådgivning ude i kommunerne. I den forbindelse vil de også lave nogle retningslinjer for organiseringen og tilrettelæggelsen af indsatsen på hjemløseområdet.

Det er dog uforståeligt at regeringen ser det som en opgave satspuljen skal finansiere. Jeg ser det som en kerneydelse for Socialstyrelsen. Kerneydelser finansieres ikke med midlertidige midler.

Unge hjemløse

Den store stigning i antallet af unge hjemløse, der har fundet sted de sidste mange år, har regeringen også et svar på i form af Housing First indsatser for unge og startboliger til unge. Igen betones det, at indsatserne skal være forebyggende og helhedsorienteret. Det lyder godt, men jeg savner en plan for hvordan det skal foregå i praksis. Hvordan kan vi f.eks. arbejde forebyggende overfor unge mennesker, der er på vej ud i hjemløshed, når de unge ikke ser sig selv som hjemløse og derfor ikke opsøger de hjælpeinstanser, der er på hjemløseområdet?

Hvordan kan vi f.eks. arbejde forebyggende overfor unge mennesker, der er på vej ud i hjemløshed, når de unge ikke ser sig selv som hjemløse og derfor ikke opsøger de hjælpeinstanser, der er på hjemløseområdet?

Og hvordan skal vi få kommunerne til at anvise en ung boligløs

en lejlighed, når de ikke er forpligtet til det? De er nemlig ikke forpligtet til at hjælpe det de ser som ganske almindelige unge, der har boet midlertidigt på en sofa hos en kammerat eller en ung, der ønsker at flytte hjemmefra.

Kommunen har hverken tradition for eller lyst til at dykke ned i den unges livshistorie, for at se efter om der dukker noget op, f.eks. psykiske problemer eller misbrug, som kan begrunde at der anvises en bolig. Ligesom den unge ikke nødvendigvis har lyst til at fortælle om sit liv, men stædigt holder fast i at hvis han har problemer, skal han nok selv løse dem; han vil bare gerne have en bolig.

Selvom det skulle lykkedes at få begge parter til at fordybe sig lidt i konstruktive løsninger, spænder praktiske forhold sandsynligvis ben for den videre færd ud af hjemløshed. I hvert fald hvis du gerne vil have en lejlighed i landets to største byer. Unge under 30 kan allerhøjest betale 3500 kr. om måneden, når de er på uddannelseshjælp (den lave kontanthjælp til unge). Kommunerne anviser af gode grunde ikke folk en lejlighed, hvis de ikke har råd til at bo i den.

Der er ganske enkelt et problem, der ligger udenfor det, socialministeren kan gøre noget ved. Her må boligministeren på banen. Og det er der ikke meget der tyder på, at han kommer. Ole Birk Olesen mener, at der tilstrækkelig med billige lejligheder til at kommunerne kan løfte opgaven. At både kommunerne og forskningen siger noget andet, forstyrrer ikke hans ideologiske standpunkt. Derfor ser denne store barriere for kommunerne, i forhold til at gøre noget for unge på vej ud i hjemløshed, ud til at forhindre langsigtede og helhedsorienterede løsninger for unge hjemløse.

Men det er ikke kun boligen der skal være på plads. Der er selvsagt en masse andre forhold, som bør indtænkes, når man gerne vil lave en helhedsorienteret og forebyggende indsats. For man bliver jo ikke hjemløs bare fordi man ikke har en bolig. Misbrugsproblemer og psykisk sygdom er de to

væsentligste individuelle årsager til at folk bliver hjemløse.

Handlingsplanen har et initiativ om fremskudt psykiatri, som jeg ud fra de erfaringer man har fra arbejdet mellem Københavns Kommune og Region Hovedstaden, forventer kan gavne folk vi i dag har svært ved at nå.

Min pointe er, at hvis Socialministerens initiativer virkelig skal være så helhedsorienterede og forebyggende, som vi er rigtig mange, der ønsker de skal være, kræver det et tværministerielt og tværkommunalt samarbejde og efterfølgende indsats, af langt mere massiv karakter end de ministerier og kommunale forvaltninger, der har at gøre med områderne by – og bolig, misbrug, sundhed og beskæftigelse.

Socialministerens initiativer fejler ikke noget, men der er stor fare for at de som så mange andre socialpolitiske indsatser, bliver lappeløsninger på en fejlslagen boligpolitik, manglende psykiatriske sengepladser og manglende mulighed for at komme i misbrugsbehandling.

HANDLINGSPLAN TIL BEKÆMPELSE AF HJEMLØSHED

Regeringen er klar med Handlingsplan til bekæmpelse af hjemløshed. 15 initiativer og 250 mio. kr. over fire år skal vende stigningen i hjemløshed til et fald.

Læs om handlingsplanen og hent hele planen [her](#)